

Дроншкевич Є.О., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ЕФЕКТИВНІСТЬ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРОЦЕСУ

Господарська діяльність складає основу ринкової економіки та забезпечує прогресивний розвиток держави. Стаття 42 Конституції України, якою закріплено право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом, заклала основу нормативного регулювання у сфері господарських правовідносин [1]. У ході останніх правових тенденцій, законодавець звертає особливу увагу на вдосконалення господарського процесуального законодавства. Проте, на противагу позитивному впливу такого вдосконалення, з'являються спірні питання при застосуванні нововведень у юридичній практиці. Це стосується перш за все забезпечення права на судовий захист гарантованого Конституцією України у сфері господарського судочинства.

Термін «ефективність» в загальному розумінні означає дійовий, який надає потрібну дію, що дає необхідний, зазвичай позитивний результат, тобто що дає результат, який приводить до потрібних наслідків [2]. Проте деякі вчені мають свою позицію з цього приводу. На думку В.А. Юматова, оцінювати ефективність лише за результатами не є коректним, адже не рідко результат залежить від великої кількості (часом випадкових) умов, у яких доводиться функціонувати системі [3]. Л.М. Москвич вважає, що категорією «ефективність» у галузі правознавства описується властивість державно-правового явища, що забезпечує за певних умов досягнення цим явищем соціально корисних цілей [4]. На нашу ж думку, ефективність являє собою стан правової системи, у якому вона, як цілісність, так і як сукупність окремих складових, придатна до вирішення поставлених перед нею реальних завдань та до практичного виконання покладених на неї функцій.

Звертаючись до вищесказаного, ми ставимо під питання ефективність діяльності господарського судочинства у контексті захисту прав та свобод громадян та якісного вирішення господарських спорів. Особливу увагу в науковому колі цієї проблематики слід приділити питанню виплати авансовому платежу арбітражному керуючому у справах про банкрутство фізичних осіб. Стаття 30 Кодексу України з процедур банкрутства регулює аспект грошової винагороди арбітражному керуючому, яка складається з

основної та додаткової грошової винагород [5]. Як правило, обов'язок виплати даної винагороди лежить на боржнику, проте ч. 5 ст. 30 Кодексу України з процедур банкрутства передбачене право кредиторів створювати фонд для авансування грошової винагороди та відшкодування витрат арбітражного керуючого [5]. Проте, аналізуючи ухвали з Єдиного реєстру судових рішень, одразу стає зрозуміло, що на практиці клопотання про створення подібних фондів, що надходять від боржника, залишаються незадовільними судом [6].

Таким чином, постає низка питань, що потребують вирішення. Як боржнику реалізувати гарантоване йому Конституцією України право на судовий захист? Чому законодавцем не було враховано критерій платоспроможності сторін, яка кардинально різниться, під час регулювання питання виплати арбітражному керуючому? Чому законодавець не посилить відповідальність за розголошення кредитором банківської таємниці та продаж банківських справ сумнівним колекторським організаціям?

Ми висуваємо наступні пропозиції по вирішенню поставлених завдань. По-перше, необхідно створити нормативно-правовий акт Пленумом Верховного Суду відносно питання реалізації боржником свого права на судовий захист у справах про визнання банкрутом фізичної особи. По-друге, пропонуємо доповнити статтю 30 Кодексу України з процедур банкрутства нормою, яка б зобов'язувала кредиторів виплатити авансовий платіж арбітражному керуючому замість боржника, якщо останній довів, що є абсолютно неплатоспроможним та не має вільних коштів. По-третє, посилити відповідальність за порушення законодавства у сфері банківської таємниці та персональних даних.

Отже, в ході дослідження було виявлено, що ефективність є однією з найважливіших категорій при характеристиці господарського процесу як правового явища. Було розглянуто практичний аспект ефективності діяльності господарського судочинства у найактуальнішій сфері станом на сьогодні – визнання фізичної особи неплатоспроможною. Також, було сформульовано та запропоновано шляхи вирішення трьох основних проблем у даному питанні, виходячи з аналізу ухвал Єдиного реєстру судових рішень.

Література

1. Конституція України від 28 черв. 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254/96-80#Text> (дата звернення: 08.10.2020).

2. Куракін О.М. Аналіз співвідношення категорії «Ефективність

правового регулювання» та суміжних понять. *Актуальні проблеми сучасної юриспруденції*. Київ, 2015. С. 120-128.

3. Юматов В.А. Методологічні питання розвитку змісту поняття ефективності правоохоронної діяльності. *Вісник Нижгородського університету імені Н.І. Лобачевського*. 2010. № 5 (1). С. 294–297.

4. Москвич Л.М. Критерії оцінювання ефективності судової системи. *Вісник Верховного Суду України*. 2010. № 10 (122). С. 30–35.

5. Кодекс України з процедур банкрутства від 16 серп. 2020 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19#Text> (дата звернення: 08.10.2020).

6. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/> (дата звернення: 08.10.2020).

УДК 342.9:351.72.004(477)(043.2)

Ковальов Н.С., студент,
Сумський державний університет, м. Суми, Україна

Ременюк Ю.В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ У ДІЯЛЬНОСТІ КОНТРОЛЮЮЧИХ ОРГАНІВ

Інформаційні технології заповнили всі сфери суспільного життя. Не виняток – і публічне управління. Новітні технології значно спрощують діяльність державних органів, адже автоматизація управлінських процесів потребує значно пришвидшує процеси контролю, потребує менше людських ресурсів, зменшує вплив «людського фактору», що в деякій мірі мінімізує корупційні ризики, зокрема, і в податковій сфері.

Відповідно до положень ст. 74 Податкового кодексу України, податкова інформація, зібрана відповідно до Податкового кодексу, зберігається в базах даних Інформаційних, телекомунікаційних та інформаційно-телекомунікаційних систем (далі – Інформаційні системи) центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову та митну політику [1].

Однією з перших інформаційних систем, впроваджених у роботу фіскальних органів стала аналітично-інформаційна система «Податковий блок».